

FOCOLAREJOURNAAL - Rocca di Papa, 17 giugno 2017

De liefde in beweging brengen

1. Opening en groeten

- in verbinding met Loppiano, groet van Jesús Morán.

2. Loppiano – de Loreto School: we gaan naar school... als gezin

Enkele gezinnen uit de Filippijnen, Engeland, Vietnam en Rusland vertellen over de vruchten van hun ervaring op de school die sinds 35 jaar duizenden gezinnen uit heel de wereld verwelkomt.

3. De Verenigde Wereld Week: wij zijn het leven, de moed, de vrede

Een flashmob in Loppiano en de woorden van Giusi Nicolini, voorheen burgemeester van Lampedusa, UNESCO prijs voor de vrede.

4. Run4Unity: Wereldestafette 2017

Vanuit Nieuw Caledonië, Maleisië, Guatemala e Mexico de verhalen van een “stroom van liefde en eenheid” rond de wereld.

5. Hongarije: stereotypen ontwortelen in Ózd

150 km van Boedapest; Hongaren, zigeuners en mensen van andere nationaliteiten ontmoeten elkaar, delen met elkaar... en ontdekken elkaar als broers en zussen.

6. Universitair Instituut Sophia: een balans en nieuwe voostellen

Een kort interview met de rector Piero Coda over de laatste ontwikkelingen van Sophia en de getuigenis van twee ex-studenten uit Kameroen en Italië.

7. Samen op weg - Christenen op weg naar eenheid

Ongeveer 700 deelnemers uit 42 landen en van 69 verschillende Kerken en Kerkelijke gemeenschappen bij de Oecumenische Week die van 9 tot 13 mei plaatsvond in Castel Gandolfo, dicht bij Rome.

8. Italië – Basma en Tatiana: van vreemdelingen tot zussen

Uitwisseling van diepgaande en concrete alledaagse ervaringen tussen Tatiana, christen en Basma, moslim. Een tekenende geschiedenis van volkeren die elkaar ontmoeten en door wederzijdse erkenning en aanvaarding familie zijn.

9. In gesprek met Maria Voce (Emmaus)

- haar indruk na de laatste oecumenische gebeurtenissen, ook met Paus Franciscus.

10. Marco Tecilla, de eerste focolarino: een leven van licht en radicaliteit

Korte maar aangrijpende episodes in zijn geschiedenis, verteld in een interview uit 2011.

11. De liefde in beweging brengen

Chiara Lubich richt ter gelegenheid van 1ste mei 1999 een boodschap aan de jongeren voor een verenigde wereld: ze geeft haar charisma, haar doel door.

12. Afsluiting

1. OPENING EN GROETEN

Patrik Hrmo: Ik ben Patrik, ik kom uit Slovaĳie, ik ben een seminarist en momenteel leef ik voor een periode een ervaring van gemeenschappelijk leven samen met andere seminaristen en priesters uit verschillende landen.

Maria Laura Apostolo: Ik ben Maria Laura, ik ben 17 jaar oud en kom uit Zuid Italië. Ik heb net mijn middelbare school afgerond en ik ben me aan het voorbereiden voor het toelatingsexamen van de universiteit, mijn droom is om arts te worden.

Carlotta Raimondo: Nog eens ciao allemaal en welkom in deze zaal die zich uitbreidt tot de hele wereld. Ik ben Carlotta, ik ben 23 jaar oud. Ik kom uit Zuid Italië maar sinds 5 jaar studeer ik in Milaan, aan de toneelacademie.

Luigi Muraca : Ciao. Ik ben Luigi, ik ben 16 jaar oud en woon dicht bij Rome. Ik groet alle groepen en mensen die ons volgen vanuit heel de wereld en ik nodig jullie uit om jullie groeten en indrukken te sturen, via mail aan collegamentoch@focolare.org , via WhatsApp, naar +393428730175 of via Facebook naar de site CollegamentoCH.

We hebben zonet een bericht ontvangen uit Patagonië waar ze zeggen dat ze ondanks de sneeuw, regen en kou hier bij ons zijn.

En net voor dit focolarejournaal is ook deze korte video binnengekomen met een groet van onze vrienden uit Puerto Rico.

Eén van de jongeren : *Ciao allemaal! Een groet uit Puerto Rico! We zijn hier met een groep van 20 jongeren, net na onze Mariapoli (lied) Ciaooo! Altijd één!*

Luigi: Hartelijk bedankt, vrienden uit Puerto Rico, en we groeten nog een andere gemeenschap die direct met ons verbonden is: Loppiano, in Toscana, Italië. Het eerste focolarestadje. Daar is Andreass, Ciao Andreass, hoor je me?

Andreas Cardinali: Ciao Rocca di Papa, een groet vanuit Loppiano. In deze dagen hangt er hier een bijzonder blijde sfeer vanwege de aanwezigheid van Emmaus, Jesùs, en enkele anderen van het Centrum van het Werk van Maria. Julie zien me hier naast Jesùs die ik nu het woord geef voor een groet.

Jesùs Morán: Ciao allemaal! Zoals jullie zien zit ik hier naast Emmaus. We zijn voor een paar dagen met enkelen van het Centrum van de Beweging hier naar Loppiano gekomen, een heel intense week en het is hier bloedheet! Maar we zijn heel blij met alles wat we beleefd hebben en samengevat is het een genieten van deze 'stad op de berg' die Loppiano is. Bedankt, ciao, ciao!

Andreas: Bedankt Jesùs.

2. LOPPIANO – DE LORETO SCHOOL: WE GAAN ALS GEZIN... NAAR SCHOOL

Andreas: En nu we toch in Loppiano zijn, willen we het jullie dit stadje voorstellen. Jullie zien dat ik hier in het gezelschap ben van enkele gezinnen die uit verschillende delen van de wereld komen

en hier in Loppiano een heel bijzondere ervaring beleven: de School voor de gezinnen, de Loreto School. We zien daar nu een filmpje van.

Nathalie, Filippijnen: Vorig jaar, zei hij opeens, wat denk je erover om voor een jaar naar de Loreto School te gaan? En ik zei: ja! natuurlijk!

Eugene, Filippijnen: Gezinnen uit de hele wereld komen hier en doen ervaringen op, als echtpaar. Dus het leek ons een goed idee om te komen! (muziek)

Het moeilijkste voor mij is, het echt verdiepen van de relatie tussen ons. Hoe meer tijd we samen hebben, des te meer leren we elkaar kennen en des te meer komt er wrijving. Het was als, "wat is er gebeurd? Ik dacht dat ik haar al een tijdje kende ..."

Nathalie: Op een gegeven moment was er wat onenigheid tussen ons omdat hij altijd overal heen wilde en iedereen wilde helpen. En ik dacht "eh ja, maar hoe zit het dan met het gezin?"

Eugene: Mensen, families, onze gemeenschap hier, helpen ons om te begrijpen wat we nu kunnen doen, hoe je dit soort familieproblemen oplost.

Paul, Groot-Brittannië: We vertrokken vanuit Londen met de bedoeling echt een familie-ervaring op te doen, naar Loppiano gaan, en te kijken of we in een gemeenschap kunnen leven, maar ook samen als gezin ook wat betreft de vorming van onze kinderen ...

Elisangela, Groot-Brittannië: We hebben vooral genoten van de spiritualiteit in Loppiano, want dat is wat deze plek levendig houdt, zo speciaal maakt, de mensen, de keuze om elkaar lief te hebben, verder gaan dan de moeilijkheden. Dat is wat we hebben gevonden, er is geen enkele plaats in de wereld waar er geen moeilijkheden zijn.

Paul: Als Nieuwe Gezinnen hebben we de mogelijkheid om de zin van het leven in een gemeenschap te delen en de waarden van die gemeenschap.

Van, Vietnam: Wat mij opviel is het verschil in klimaat, voedsel, taal, cultuur ... Ook het onderwijs is heel anders dan bij ons in Vietnam. In elke les leerden we veel nieuwe dingen en dit helpt ons om onze kinderen beter op te voeden. We voeden hen op met de Vietnamese cultuur, maar ook met de westerse cultuur. We combineren deze twee culturen om de beste manier te vinden om hen op te voeden.

Chau, Vietnam: Toen ik mijn nieuwe baan begon hier in Loppiano, was dat een grote uitdaging. Mijn inkomen was niet voldoende om de hele familie te onderhouden, om onze kinderen naar school te laten gaan. We hebben hulp gekregen van anderen: de gemeenschap, onze familie, vrienden. Ik ben erg dankbaar voor deze steun van iedereen!

Grigory, Rusland: De beslissing om hier te komen was niet erg gemakkelijk. Er waren veel organisatorische problemen op te lossen, vooral in verband met het werk, en vervolgens hoe het huis achter te laten, hoe we het best aan onze ouders, familieleden en vrienden, konden zeggen dat we vertrokken... En nog een ander belangrijk moment, werkelijk een wonder, was om alle documenten in orde te maken...

Julia, Rusland: Ja, het was echt een wonder om van Rusland voor een jaar een visum te kunnen krijgen, vooral voor de kinderen!

We willen niet zeggen dat iedereen hier heilig is, maar dit is echt de plek waar iedereen probeert om van elkaar te houden. Dat is het eerste wat ons hart sterk heeft geraakt en ons heeft gesteund gedurende het hele jaar.

Grigory: Een ander belangrijk punt is openheid, openheid die we willen delen met onze vrienden in Siberië, in Rusland. We willen nu zeggen dat het echt mogelijk is om te leven met liefde en in eenheid.

Eugene: Nu teruggaan naar de Filippijnen lijkt, als we eraan denken, nogal moeilijk...

Nathalie: Maar ik denk dat dit besef samen te hebben gekozen om dit leven te leven, om God op de eerste plaats van ons leven te zetten, is wat het verschil maakt. En tussen ons tweeën, denk ik dat we in deze maanden samen gegroeid zijn, met name in het opnieuw beginnen. Wanneer we het niet met elkaar eens zijn, duurt het niet zo lang meer als voorheen. Het is nu makkelijker om te zeggen "laten we opnieuw beginnen, sorry, we beginnen opnieuw!"

Marzia, Loppiano: Het was november 1975. We waren een kleine groep van Italiaanse gezinnen en ook een internationaal gezin, en Chiara begroette ons met veel vreugde, met een open ziel en hart, (...) ze zei: "Ik heb de familie van families van kinderen van God gezien!" het was profetisch want op dat moment waren we met heel weinig, maar in de jaren die volgden, kwamen er meer en meer en in 1982 stichtte Chiara de school van de gezinnen.

Geschreven: Sinds 1982 hebben duizenden gezinnen uit de hele wereld een periode doorgebracht in Loreto School in Loppiano.

Carlotta: Bedankt voor jullie geschiedenis die jullie hebben verteld!

Later zullen we nog een keer verbinding hebben met Loppiano.

3. DE VERENIGDE WERELD WEEK: WIJ ZIJN HET LEVEN, DE MOED, DE VREDE

Carlotta: En nu we gaan we naar een ander bericht met in de hoofdrol de Jongeren voor een Verenigde Wereld, en met name de verenigde wereld week: een week in begin mei, waarin de Jongeren voor een verenigde wereld, door middel van activiteiten en evenementen, de broederschap zichtbaar maken.

Luigi: Dit jaar is verenigde wereld week gestart op 1 mei in Loppiano. We waren in 3500 uit heel Italië en er was een vertegenwoordiging van de andere continenten. We hebben de vrede verteld door het leven van jongeren, artiesten, en kerkelijke en politieke autoriteiten.

Carlotta: En in het bijzonder hebben we Giusi Nicolini uitgenodigd, voorheen burgemeester van Lampedusa, een eiland in Zuid-Italië waar ieder jaar tienduizenden bootvluchtelingen aankomen vanwege oorlog of honger. We luisteren enkele woorden die ze tot ons richt.

Giusi Nicolini, voorheen burgemeester van Lampedusa, UNESCO Vredesprijs:

En als dit nu eens echt een boot was die Libië verlaten had met mannen, vrouwen, kinderen, zwangere vrouwen, midden op zee. Het is niet nodig dat iemand anders je de redenen van die reizen uitlegt, want om je eigen kinderen op die boten te zetten moet je gewoonweg wanhopig zijn, moet je geen andere

uitweg hebben. Iedereen heeft recht om uit de zee gered te worden; en weet dat het leven op Lampedusa niet gemakkelijk is voor de inwoners van Lampedusa.

Vandaag heb ik als het ware een reële brug tussen Lampedusa en Loppiano geslagen. Wat vandaag een utopie is voor alle anderen: de solidaire economie, samen zijn in eenheid, dus allemaal moeten we strijden en ons toerusten met voorstellen, met modellen voor gespreide opvang. Samen kan het. Want kijk, de vrede bouw je zò op in de kleine alledaagse dingen. Wij moeten de toekomst in die richting sturen waar wij willen dat hij heengaat, en we willen dat die menselijk en rechtvaardig is voor iedereen..

lied: De moed zal terugkeren / we zullen de vrede terugvinden / vrede in de naam van de liefde en de vrijheid / de vrede om terug te keren en zin te geven aan deze mensheid...

4. RUN4UNITY: WERELDESTAFETTE 2017

Luigi: Binnen de verenigde wereld week werd er ook een ander interessant initiatief gehouden, RunForUnity: de jaarlijkse estafetteloop van vrede en eenheid. In 2017 heeft die 110 steden bereikt, van Oceanië tot Amerika, en duizenden jongeren zijn erbij betrokken geweest. Laten we gaan kijken wat ze deden in 4 verschillende landen.

Speaker: *Bruggen bouwen, vrede brengen daar waar de scheiding het sterkst is, maar ook van eenheid getuigen in de culturele, sociale, religieuze verscheidenheid en elke getuigenis van verwezenlijkte broederschap waarderen, behoren tot de gemeenschappelijke noten van de vier edities van Run4unity wereldwijd.*

Tekst: *Nieuw Caledonië*

vrouwenstem: *"Land van het woord, land van het delen" is het motto van Nieuw-Caledonië, een eiland 1500 kilometer ten oosten van de Australische kust. Rijk aan culturele en etnische diversiteit die vreedzaam samen leven, heeft het in de afgelopen tijden spanningen gekend. In het bijzonder bij de stam genaamd Saint Luis.*

We hebben de dag in Saint Luis georganiseerd. De laatste tijd hebben hier veel botsingen met de veiligheidsdiensten plaatsgevonden, zelfs schietpartijen en helaas ook doden. Daarom hebben we besloten om in deze plaats de Run4unity te doen. (...)

We waren met 80 mensen. Er waren spelen. We hebben ons echt vermaakt. Iedereen heeft meegedaan van de kleinste tot de grootste. Om 12 uur hebben we de time-out gedaan, en ballonnen opgelaten. En we hebben allemaal samen afgesloten met toast op de hele wereld. Lied

Op het einde heeft ook de verantwoordelijke van Sint Luis ons bezocht. Hij zei dat alleen ons geloof ons de angst heeft laten overwinnen en ons project heeft doen slagen! Bedankt en groeten aan iedereen

Groep: *Merci! Au revoir!*

Groep: *Ciao a tutti!*

Tekst: Maleisië.

Jongen: Wij, tieners en jongeren voor een Verenigde Wereld in Penang, Maleisië, hebben dit jaar onze allereerste Run4unity georganiseerd op 1 mei 2017.

Meisje: We hebben besloten om een "Wandeling voor eenheid" te organiseren, zodat mensen van alle leeftijden konden deelnemen, jong en oud. Er waren 1200 deelnemers van verschillende etnische groepen, culturen en religies.

Reverend Deacon Lazarus Johnatham: En het is ook interessant om te weten dat de organisatoren, de echte organisatoren van dit evenement niet de volwassenen waren, maar de jongeren en tieners van de Focolare Beweging (...) de jeugd zijn niet de leiders van morgen, maar de leiders van vandaag en nu, van het huidige moment!

Meisje: We zijn ook erg blij met de steun van de staatsregering en van de hoofdminister van Penang die zelf de Run4unity bijwoonde

Tekst: Guatemala

Diego: Hallo! Mijn naam is Diego. Welkom iedereen die naar het focolarejournaal kijkt.

Lulu: Hallo! Mijn naam is Lulu en we zijn in onze mooie stad "Antigua Guatemala". Een stad die eens de hoofdstad van onze land was. Wij Gen 3 en Teens4unity wilden de Run4unity in Santa Lucia houden in Utatlan

- om de verschillende culturen van ons land beter te leren kennen,
- de band met onze voorouders te versterken
- en om een cultuur van vrede in Guatemala te verspreiden.

We hebben de activiteit georganiseerd samen met de gemeente, de steun van de burgemeester en de toezichthouder van het ministerie van Onderwijs, en de scholen van Santa Lucia hebben meegedaan.

Diego: We wilden de Run4unity in Santa Lucia doen omdat het een gemeente is waar veel verschillen geïntegreerd zijn en omdat het wordt erkend als de meest vreedzame stad van het land. Het leek ons belangrijk om met hen samen te werken om de Guatemalteekse samenleving te laten zien dat we samen de vrede kunnen verspreiden.

Lulu: Ongeveer 800 mensen van 3 etnische groepen hebben aan de race deelgenomen: Ladinos, Mayas Kaqchikeles en en Mayas Quichés: Er waren kinderen, jongeren en volwassenen.

Diego: In het geheel waren er vier verschillende parcours: van 1, 2, 4 en 6 km. We hebben het de familieloop genoemd, want iedereen kon deelnemen

Lulu: Wat ons bijgebleven is na deze ervaring van uitwisseling en het jezelf geven tussen de verschillende etnische groepen die er in ons land zijn, is dat we de waarde hebben ontdekt van het werken in teamverband en van de universele broederschap.

We zijn aan het einde gekomen van onze reportage. We hopen dat jullie ervan genoten hebben

Diego: We groeten elkaar vanuit het "Antigua Guatemala" met dit prachtige plaatje van de heuvel met het kruis

Noe: *Hallo iedereen. Ik ben Noè Herrea. We zijn in de stad Mexicali - New California_Messico. We willen vertellen hoe dit initiatief van de Run4unity ontstaan is. Alles door één enkel probleem, één enkele reden die ons veel pijn doet, vanaf dat we geboren zijn is dit er. (Wijst op de wand)*

Speaker: *We zijn op de grens tussen Mexico en de Verenigde Staten, waar een muur met metalen barrières, prikkeldraad en wachttorens de twee landen verdeelt. De jongeren van Mexicali in Mexico en van Calexico in de Verenigde Staten hebben besloten om de estafette gelijktijdig te lopen, aan beide zijden van de grens.*

Tekst: *Mexico e USA*

Meisje: *Voor ons jongeren is de grens het symbool van de scheiding tussen de twee buurlanden, de Verenigde Staten en Mexico, het is echter geen symbool, want we hebben laten zien dat wij jongeren met onze eenheid, bij kunnen dragen om broederschap tot stand te brengen en één familie te zijn.*

Vrouwenstem: *De twee groepen hebben elkaar ontmoet en vervolgens samen de estafette voortgezet, met de vlaggen van de twee landen en met witte vlaggen een symbool van vrede. Een traject dat direct is uitgezonden door een lokale televisiezender.*

Jongen: *Het geeft me te denken dat ondanks de verschillen die er bestaan tussen onze twee landen en ondanks de muur die ons scheidt de liefde onder ons altijd zal bestaan.*

5. HONGARIJE: STEREOTYPEN ONTWORTELEN IN ÓZD

Maria Laura: *Met Run4unity hebben we gezien dat wij jongeren een verandering teweeg kunnen brengen, zoals is gebeurd in het noorden van Hongarije, een verandering waardoor momenten van samenzijn mogelijk worden tussen gemeenschappen van verschillende culturen en etnieën die vaak met elkaar in conflict zijn.*

Patrik: *Vanuit Hongarije vertellen ze ons over een project dat nu al twee jaar loopt; Laten we samen ontdekken waar het om gaat.*

Silvia Scatragli, Olsz focolarina: *We hebben geprobeerd om met de school samen te werken, met de directrice, de leerkrachten en de leerlingen, om een dag samen met de verschillende generaties door te brengen, te eten, te spelen, samen te lachen, elkaar te bedanken, te ontdekken hoe mooi het is om samen te zijn.*

(muziek)

Wij hebben een actie gehouden "voor elk kind een paar sportschoenen" en tijdens die dag hebben we op een feestelijke en plechtige manier uit kunnen delen wat we verzameld hadden.

Kocska Ágnes, directrice van de school: *Hier, in deze kleine stad in het noorden van Hongarije, in deze zaal van één van de scholen van Ózd, zijn we samen gekomen met mensen van Boedapest, Ózd, met Italianen die hier wonen en mensen uit andere landen.*

Fábri Péter, psychologiestudent: wanneer ik ga naar plaatsen waar de situaties een beetje moeilijk is bijvoorbeeld om te helpen bij kinderkampen, dan zijn dat situaties die me niet op mezelf laten concentreren, maar me op de anderen te richten ...

Fónagy Gáborné Erzsó, Focolaregemeenschap van Ózd: Ik wacht altijd met plezier op deze momenten van ontmoeting om samen te zijn, te praten over onze problemen, moeilijkheden, zelfs ons verdriet te delen... we kunnen praten over alles.

Marittyák Pálné Zsuzsi, Focolaregemeenschap van Ózd: Mevrouw Ági nodigde me uit voor een familiefestival; het beviel me goed, ik kreeg als het ware een missie, een input: blijven en bij hen zijn.

Kocska Ágnes, directrice van de school: de gemeenschap opbouwen en bevorderen is de belangrijkste taak in het onderwijs, je kunt niet les geven en opvoeden als er geen persoonlijke relatie met de ander is. Een groot deel van onze kinderen wonen in een zeer gesloten gemeenschap, de meerderheid komt uit zigeunerfamilies, families die doorgaans meer onder elkaar leven dan in relatie met de buitenwereld. In deze momenten van familie, zoals nu, ontspannen de kinderen zich en is het makkelijker in contact te komen met de gezinnen, daarom zijn het cruciale momenten.

Silvia Scatragli: we weten dat voor velen de relatie met de zigeuners overwegend een negatieve klank heeft, en dit kan niet worden uitgewist. Tegelijkertijd is het onze uitdaging om dat beetje goede te ontdekken, die hoop, dat kleine zaadje, want in het zaad ligt de hoop op nieuw leven, niet in de boom. We weten en we zien dat we niet de problemen op lossen, we weten dat heel goed, maar tegelijkertijd openen we nieuwe wegen.

Fábri Péter: We kunnen deze stereotypen die zo in ons geworteld zijn, in de relatie tussen zigeuners en Hongaren alleen echt uitroeien met persoonlijke en levende ervaringen... hoogstwaarschijnlijk zal hun leven veel lijken op dat van hun ouders, ook hier hebben we een verantwoordelijkheid en een taak, hun een alternatief aan te bieden, alles via een persoonlijke relatie.

Silvia Scatragli: we zien echt wat het betekent om te leven als broers en zussen; op deze momenten kunnen we ons trainen in broederschap. Met hen is het allemaal heel spontaan, het is voldoende lief te hebben, en ze voelen meteen deze liefde; wij zijn vaak ingewikkeld, maar zij spreken vanuit het hart.

Maria Laura: We bedanken onze vrienden uit Ózd dat ze ons deelgenoot maakten van dit eenheidsproces.

6. UNIVERSITAIR INSTITUUT SOPHIA: EEN BALANS EN NIEUWE VOOSTELLEN

Patrik: Om een nieuwe wereld te maken zijn er nieuwe mensen nodig, jongeren gevormd in een nieuwe manier van kijken naar de werkelijkheid. En daarom willen we het Universitair Instituut Sophia beter kennen, een plek in Loppiano van studie en leven en een interdisciplinaire opleiding.

(muziek)

Piero Coda: Sophia bestaat binnenkort 10 jaar. 400 studenten hebben hier gestudeerd. Meer dan 120 doctoraal scripties, 15 proefschriften en onze studenten die een belangrijke, gekwalificeerde, professionele of academische plek hebben gevonden.

Constantine Akeibar, Kameroen:

Ik werk voor het Wereldvoedselprogramma van de Verenigde Naties en houdt me bezig met de financiële analyse van de projecten en de verantwoording van de uitgaven op projectniveau.

Sophia heeft mij een perfecte plek aangeboden voor dit doel, niet alleen door het openen van een menselijke visie op de economie, maar het heeft me ook de gelegenheid gegeven tot andere disciplines zoals filosofie, theologie, sociologie en psychologie. Deze interdisciplinaire aanpak is een toegevoegde waarde voor mijn vaardigheden die verder gaat dan alleen een technische "know-how" zowel voor mijn werkplek, als ook in de ontwikkeling van de gemeenschap.

Giorgia Salvatori, Italië: *Ik maak deel uit van de staf van de burgemeester van mijn stad, Campi Bisenzio, in de buurt van Florence. Ik zorg voor participatieve processen: evenementen en activiteiten die worden georganiseerd om de burgers dichter bij de beslissingen van het openbaar bestuur te brengen, om ze hierin te laten delen. Ik heb politicologie gestudeerd, internationale samenwerking, en vervolgens aan Sophia, economie en management. Twee belangrijke dingen heeft Sophia me nagelaten: goede interpersoonlijke vaardigheden, goede vaardigheden voor werken in teamverband, een brede visie op de werkelijkheid, want samen met de economie heb ik ook theologie, sociologie en politiek gestudeerd. En dan een grote ontdekking: de civiele economie.*

Piero Coda: *Na 10 jaar een nieuwe stap. De traditionele studierichting, in de cultuur van de eenheid opent zich in een driedig voorstel, drie specifieke opleidingen:*

- *De masterdegree in de politieke en economische wetenschappen, (in het Engels om deelname op internationaal niveau te vergemakkelijken);*
- *de master's degree in Trinitaire ontologie met een filosofische en theologische richting. (Erkende titels op het niveau van de bilaterale overeenkomsten met universiteiten en verschillende staten);*
- *en een hoger vormingscentrum dat van start gaat: Sophia Global Studies, om het globale moment van de mensenfamilie, van de menselijke geschiedenis op dit moment, te interpreteren.*

Er is een grote openheid voor de deelname van de verschillende uitdrukkingen van het Werk van Maria met verwijzing naar maatschappelijke terreinen, zoals communicatie, politiek, economie van gemeenschap en nu ook het gezin, binnenkort zal dit gekwalificeerde studiecentrum over het gezin van start gaan..

7. SAMEN OP WEG - CHRISTENEN OP WEG NAAR EENHEID

Patrik: *Er is iets dat me veel vreugde geeft, ook al is er veel lijden. Deze vreugde komt van de tekens van hoop die zeggen dat de liefde groter is dan welke scheiding ook. Eén van deze tekens is de*

weg die wordt gegaan naar de eenheid van de christenen. Dat raakt me echt. Ik ben getuige geweest van een groot moment: de oecumenische week.

Maria Laura: De Oecumenische Week werd afgelopen mei gehouden in Castel Gandolfo. We zien er enkele beelden van.

Speaker : *We gedenken 500 jaar van de Lutherse Reformatie. De jonge Duitse monnik schreef: "Als het woord bloeit, bloeit alles in de Kerk". De gebeurtenissen van de geschiedenis hebben diepe verdeeldheid teweeg gebracht, maar de Heilige Geest heeft mensen en groepen er toe aangezet om te zoeken naar eenheid.*

Tijdens de Tweede Wereldoorlog opent een meisje van Trente, Chiara Lubich, samen met haar vriendinnen het Evangelie. Ze besluiten om het te leven, woord voor woord. Uit het leven van die kleine groep ontspringt een revolutie die na verloop van tijd christenen van verschillende Kerken van het Oosten en het Westen bereikt en verenigt.

Tekst: Londen, 16 november 1996

Chiara Lubich, Stichteres van de Focolare Beweging: *Onze dialoog is de dialoog van het leven, de dialoog van een volk (...)katholiek, anglicaans, luthers, gereformeerd (...) Het is een feit dat Christus ons heeft verenigd en ons tot één volk heeft gemaakt (...). Dit is onze oecumene. (...). Geen enkel theologisch probleem kan de liefde tegenhouden!*

Miriam Weibye, Episcopaliaanse Kerk, Scotland: *Ik heb meer grote internationale conferenties meegemaakt. (...) Maar (...) vaak is de aandacht meer gericht op de (...) instellingen, hier voel ik dat iedereen naar andere mensen kijkt. Het gaat om liefde voor elkaar, en de verschillen stemmen die we horen zijn oprecht, ze komen uit het hart.*

Speaker: *Ze zijn ongeveer met 700, afkomstig uit 42 landen en behorend tot 69 verschillende kerken en kerkelijke gemeenschappen. Van 9 tot en met 13 mei in Castel Gandolfo, nabij Rome nemen zij deel aan de Oecumenisch Week, de 59ste in de geschiedenis van de Focolare.*

Paulette Djenque, Baptisten Gemeente, Kameroen: *We hebben een koffer vol met vooroordelen (...) een zware koffer (...). We moeten de verschillen die er bestaan tussen ons aanvaarden. We moeten de ander accepteren zoals hij zichzelf voorstelt, en (...)de liefde nastreven (...)die ons in staat stelt om samen te leven.*

Monaco Efrosin, Orthodoxe Kerk, Servië: *Drie momenten (...) hebben indruk op mij gemaakt. Het eerste: het gebed in de catacomben, hoeveel vooroordelen hebben ons van elkaar gescheiden, zonder te beseffen welke rijkdom er schuilgaat achter onze verschillen. Het tweede: het bezoek aan het graf van de apostel Paulus, waar iedereen, ongeacht zijn denominatie, ontroert was. Het derde: de liturgische diensten van de verschillende confessies (...), waar iedereen (...) werd omgeven door een speciale vreugde.*

Ibrahim Gaid, Koptisch Orthodoxe Kerk, Egypte: *Op weg naar dit congres vreesde ik echt voor de verscheidenheid van talen, rites, ook van de landen zelf. Maar toen ik aankwam vond ik het element dat ons allen verenigd, de liefde. (...) Hier hebben we ware liefde ervaren. we waren allemaal één familie, (...) Ik wil Chiara bedanken. (...) Ze is erin geslaagd om mensen in de liefde te verenigen.*

Lied

Metropoliet Gennadios Zervos, Orthodoxe Aartsbisschop van Italië en Malta: Chiara Lubich kwam voor het eerst naar de zetel van het Oecumenisch Patriarchaat van Constantinopel op 13 juni 1967. Tot aan de dood van Patriarch Athenagoras, heeft Chiara Lubich 8 reizen gemaakt en ontmoette ze de Patriarch 25 keer. (...) Athenagoras - Chiara - Paulus VI is de Triade van hoofdpersonen die hebben aangezet tot verzoening tussen Rome en Constantinopel.

Speaker: "Samen op weg" is niet alleen de titel, maar een ervaring. Dit werd bevestigd door: de vreugde van de aanwezigen, de gezaghebbende interventies die het programma hebben verrijkt, de boodschappen die kwamen, waaronder die van de Oecumenische Patriarch Bartholomeus I, evenals de begroeting van de bisschop van Rome, paus Franciscus, die iedereen aanspoorde "om de gemeenschappelijke weg naar eenheid voort te zetten."

P. José Francisco Salazar Vasquez, Anglicaanse Kerk, Venezuela: Het is mogelijk om echte oecumene op te bouwen als we ons 'ego' afleggen, (...) De belangrijkste boodschap die ik naar heel mijn land kan meenemen is: dat het in Christus mogelijk is om ons te verzoenen. (...). Hier is het idee gegroeid om een Latijns-Amerikaans congres te houden(...), waar we deze profetische stem van liefde en verzoening kunnen zijn, die we zo hard nodig hebben.

Emeritus Bishop Christian Krause, voormalig President van Lutherse Federatie, Duitsland: Ik moet zeggen dat ik nog helemaal vol ben van deze dagen van ontmoeting met mensen van zoveel verschillende landen en Kerken en deze prachtige gemeenschap in Christus die ik ervaren heb (...). Alles was een streven naar eenheid, begrip, communicatie (...) we hebben eenvoudigweg ruimte nodig, zodat de Heilige Geest kan handelen en we de weg weer vinden naar de gemeenschap: dat is de grote kracht van het Focolare.

Tekst: Persconferentie (Castel Gandolfo), 12 mei 2017

Maria Voce Emmaus: Het is zeker dat we die zullen bereiken, want het is de wens van God. God wil dat de hele mensheid een familie van broers en zussen is, Hij wil dat en het kan niet anders dan dat dat wordt gerealiseerd. Ik weet niet of we dat volledig in deze eeuw zullen bereiken, maar dat is niet belangrijk, het belangrijkste is dat het gebeurt en dat we die stappen zetten die God vandaag van ons vraagt.

Patrik: En nu geven we het woord aan Loppiano...

Luigi: O.k. terwijl we wachten op de verbinding met Loppiano lezen we enkele boodschappen die nu vanuit de hele wereld zijn binnengekomen. De eerste is uit Honduras, ik lees hem in het Spaans: "Saludos desde Tegucigalpa, Honduras!"

Carlotta: En ook uit Afrika: "Groeten uit Burundi, we volgen jullie met vreugde!"

Luigi: Hier ook een groet uit Angola zij schrijven: "ook wij van de gemeenschap van Angola in het Mariapolicentrum zijn verbonden met jullie allemaal. Heel onze eenheid!"

Carlotta: En uit Albanië: "Groeten uit Tirana, We zijn met z'n veertigen om naar het focolarejournaal te kijken. Een geweldige sfeer!"

8. ITALIË – BASMA EN TATIANA: VAN VREEMDELINGEN TOT ZUSSEN

Maria Laura: We hebben technische problemen met Loppiano. Dus ik wil jullie een persoonlijke ervaring vertellen. Vaak wordt er binnen de focolarebeweging gesproken over eenheid en ik heb zelf, waar ik woon, een heel mooie ervaring met een moslim gezin, we houden ècht van elkaar. Basma en Tatiana uit Latina leven een soortgelijke ervaring samen, laten we ernaar kijken

Basma: *Ik ben Basma, ik kom uit Tunesië en ben moslim.*

Tatiana: *Ik ben Tatiana ik ben Italiaanse en ik ben christen. Hij is Achmed, hij is de zoon van Basma*

En zij is Miriam één van mijn dochters. (...) Ik heb Basma bij de school leren kennen, want onze kinderen zitten op dezelfde school.

Basma: *zij kwam langs en zei: arme moeder, ze spreekt met niemand. En op een dag vroeg ze me: "Luister eens, spreekt u geen Italiaans?" en ik heb gezegd: "Ik spreek aardig wat Italiaans". Vanaf dat moment is langzaamaan een vriendschap gegroeid. Ze heeft me een dag bij haar thuis uitgenodigd, ik ben gegaan en heb gezegd: "Moedertje lief, dat God dit gezin mag zegenen, ze heeft al zes kinderen en ze is nog eens in verwachting". Ik ben naar huis gegaan en heb het aan mijn man verteld. Ik zei: "Luister Ben, dit gezin is zus en zo... Tatiana wil een couscous" en hij zei: "Basma, laten we die couscous maken en bij haar thuis brengen", en we hebben haar daarmee verrast, Ben heeft die naar haar gebracht... hij heeft aangeklopt. Toen zij Ben zag zei ze: "Bedankt Ben, Bedankt.." Ze heeft me meteen opgebeld en zei: "Basma, ik moet er bijna van huilen, waarom heb je dat gedaan?" Ik heb gezegd: "Luister Tatiana, kijk, hij heeft het echt met heel zijn hart voor jou klaargemaakt, want hij heeft in jullie gezin echte christenen gezien, die in God geloven, die bidden zoals wij, We hebben veel dingen gemeenschappelijk", nietwaar?*

Tatiana: *ja dat is waar*

Basma: *en ze kunnen nooit de moslims van de christenen scheiden... nooit*

Tatiana: *van Basma heb ik geleerd om God te bedanken, op ieder moment, zowel in het goede als in het kwade –chabdulalla (spelling in onzeker)*

Basma: *goed zo Tatiana. Ze heeft Arabisch geleerd.*

Ik heb daarentegen van Tatiana de voorzienigheid geleerd, altijd, alles wat we hebben moeten we delen met onze broers en zussen (...)

13 maart, om twee uur 's morgens, werd Ben wakker en zei: "Basma, ik kan mijn arm en mijn been niet meer bewegen" We hebben de ambulance gebeld, en ik heb Tatiana gebeld (onderbreking want ze is ontroert)

Tatiana: *En Ben is naar het ziekenhuis gegaan, het zijn heel pijnlijke momenten geweest, want Ben had een hersenbloeding. Het was heel ernstig en het lukte niet om de situatie te stabiliseren. Basma was echt wanhopig. Ik was bij haar, en ik kon niets anders doen dan met haar dit lijden omarmen, allen dat maar, en op dat moment waren we nog meer zussen van elkaar. Het waren dagen vol lijden*

Basma: *moeilijke dagen...*

Tatiana: moeilijk ... want Ben ging steeds verder achteruit.

Basma: voordat Ben verslechterde is Tatiana hem een keer op gaan zoeken – want ze bracht me iedere dag naar het ziekenhuis – dan liet ze me daar achter – en daarna kwam ze me weer ophalen en zo continu. Dus hij zegt aan Tatiana: “luister, ik vertrouw je Basma toe, en Osama en Achmed”.

Tatiana: Paolo, mijn man was er ook, hij is arts en werkt in het ziekenhuis. Op een avond belt Paolo me op en zegt: “Tatiana, rennen, want Ben is stervende. Als zus van Basma kon ik bij hem zijn om hem aan God toe te vertrouwen, om hem zo te begeleiden op het laatste moment. Daarna is Ben gestorven. En alles was één heel groot lijden. Basma kon niet meer eten, niets lukte haar meer, ze is verder kunnen gaan dank zij de liefde van haar prachtige kinderen, die haar echt geholpen hebben.

Basma: Totdat die baan is gekomen, ik was blij en triest tegelijkertijd. Ik was blij voor het werk, tenminste een bron van inkomsten voor mijn kinderen. Tatiana heeft me gebeld en zei: “Basma, hoe gaat het ermee?” “Alles o.k. maar ik heb een bericht” en zij zei me: “heb je een baan gevonden?” Ik heb gezegd: “Ja ik heb een baan gevonden, maar ik moet om 4 uur in de ochtend in de fabriek zijn” en ze zegt me: “Basma, je moet je geen zorgen maken, ik zal je daar brengen, , maak je geen zorgen”. Op dat moment is een kettingreactie losgebarsten van ... ik zeg niet van vriendschap, ik zeg altijd van christen broers en zussen; iedere dag was er iemand die me bracht en haalde. En op die werkplek ben ik ook begonnen om iedereen lief te hebben en nu hoeven mijn broers en zussen me niet meer naar het werk te brengen. Mijn collega's bieden me altijd een lift aan. Ik heb een mooie zin geleerd die mijn christen broers en zussen altijd zeggen: “Waar er liefde is, breng er liefde en je zult er liefde vinden” is dat goed?

Tatiana: “waar geen liefde is, ...

Basma: breng er liefde

Samen: en je zult er liefde vinden.

Patrik: Bedankt Basma e Tatiana!

9. IN GESPREK MET MARIA VOCE (EMMAUS)

Patrik: “Die stap zetten die God vandaag van ons vraagt ... ”zei Emmaus tegen de verslaggevers tijdens de oecumenische week. Het lijkt mij echt een mooie uitdrukking. Nu gaan we weer terug naar Loppiano en geven we haar het woord.

Andreas: Kunnen we? Hier zijn we dan, in gezelschap van Emmaus. Emmaus, we hebben in de afgelopen dagen de beelden gezien van paus Franciscus op 3 juni, toen hij je in het Circus Maximus tijdens het grote evenement van de Internationale Katholieke Charismatische Beweging... onverwacht bij de hand nam en jullie vervolgens samen naar buiten zijn gekomen. Wat is er gebeurd op dat moment?

Emmaus: Als eerste een grote vreugde, een onverwachte vreugde, want ik stond daar tussen twee kardinalen, ik had nooit gedacht dat de paus mij bij de hand zou nemen om op het podium te komen, absoluut dacht en verwachtte ik dat niet. Maar ook een groot gevoel van verantwoordelijkheid, want ik voelde dat die blik van de liefde die de paus op mijn persoon richtte op

het podium een blik van liefde was gericht tot de hele beweging, een blik van liefde en van vertrouwen, de zekerheid dat we voor hetzelfde doel werken: dus voor de eenheid. In feite was dit moment met de paus een hoogtepunt van een heel traject.

We hebben het vorige jaar afgesloten met de grote bijeenkomst van Samen voor Europa in München, wat écht een oecumenische bijeenkomst was. Vervolgens hebben we het nieuwe jaar geopend - dat van de verlaten Jezus - en we zeiden: "Het zal het jaar van de dialogen zijn". En gedurende het jaar hebben veel dingen ons georiënteerd vooral op de dialoog tussen christenen. Bijvoorbeeld: toen we net begonnen, kwam het idee om met de Algemene Raad naar Ottmaring te gaan. Waarom Ottmaring? Ottmaring is een stadje voor de oecumene, dus het is goed dat we dit jaar hier de nadruk op leggen. En in Ottmaring voelden we dat het noodzakelijk was om iets meer te doen, meer concrete stappen in de richting van deze eenheid van de christenen. Zozeer zelfs, dat we een verklaring van Ottmaring hebben opgesteld die we vervolgens hebben verstuurd aan de hoofden van alle Kerken en aan veel kerkelijke en burgerlijke persoonlijkheden, alleen maar om te zeggen dat de Focolare Beweging vastbesloten op deze weg is.

Natuurlijk was deze weg niet alleen van de Focolarebeweging, we weten allemaal dat we 500 jaar van de Evangelisch Lutherse Reformatie herdenken, en we zagen hoe de paus naar Lund is gegaan, deze omhelzing tussen het hoofd van de katholieke Kerk en het hoofd van de lutherse Kerk, wat echt een stap voorwaarts is.

Maar ook in het klein. Bijvoorbeeld, dit jaar werd ik uitgenodigd in Malta. Ik had geen enkel plan om naar Malta te gaan, maar ze vierden 40 jaar van de Oecumenische commissie en wilden de oecumene van de Focolarebeweging leren kennen. Dat is ook een teken. Ik heb gesproken over de oecumene van de Focolarebeweging, en er werd met grote aandacht en respect geluisterd.

We hebben gezegd, het is het jaar van de dialoog, maar we kunnen beginnen met één dialoog, en Jezus heeft de dialoog tussen christenen aan de basis gelegd, want Hij zei: "Hierdoor zullen de anderen jullie herkennen... als je liefde voor elkaar hebt, als de christenen verenigd zijn" en "dat ze één zijn, opdat de wereld gelove."

Dus in de Oecumenische Week hebben we gezien hoe deze relatie van eenheid op de voorgrond is gekomen.

Wat hebben we gedaan in de Oecumenische Week? We hebben dit volk ontdekt dat verenigd is door dezelfde liefde, verenigd door dezelfde doop, dat samen stappen kan zetten, samen op weg kan gaan. Paus Franciscus zegt vaak dat het doel gaandeweg wordt bereikt en dat de eenheid gaandeweg wordt bereikt. Dat is precies dat voorbeeld van de weg die we samen aan het gaan zijn. Het is een weg die als we die samen gaan, meer moed geeft en sneller gaat.

En zie het toeval dat juist de dag dat we deze audiëntie hadden met paus Franciscus in het Circus Maximus, in de krant "Avvenire" een artikel uitkwam over de Oecumenische week met als titel: het is nodig de pas te versnellen, de eenheid is de wil van God. Wij denken dat dit versnellen komt door het samen op weg zijn. Maar dat denken wij niet alleen, de paus denkt dat. En het feit dat hij mij bij de hand genomen heeft en we daar samen aankwamen leek me alsof hij wilde laten zien dat hij de

leken bij de hand nam, de bewegingen, een bepaalde beweging die leeft voor de eenheid, om te zeggen aan al diegenen die aanwezig waren, dat waren niet alleen katholieken, want het jubileum was van de charismatische katholieken, maar hij wilde het ook vieren met de charismatische niet-katholieken. En op het podium, naast de kardinaal, waren er alle niet-katholieke leiders die hij uitgenodigd heeft daar naast hem.

Dus hij wilde die weg laten zien die we samen gaan, en hij wilde zeggen dat ook hij niet alleen is om dit te doen, wij zijn er ook. En dat was voor mij een grote vreugde, een grote vreugde, omdat ik me Kerk voelde met de Paus op deze weg naar eenheid, die weg die wordt versneld door deze eenheid.

Andreas: Bedankt, bedankt Emmaus.

Maria Laura: Bedankt Emmaus! Door je woorden raak je ècht het hart van ieder van ons en geef je ons het verlangen om de eenheid op te bouwen.

10. MARCO TECILLA, DE EERSTE FOCOLARINO: EEN LEVEN VAN LICHT EN RADICALITEIT

Luigi: En nu spreken we over een ander belangrijk verhaal, dat van Marco Tecilla. Marco overleed op 8 mei. Hij was de eerste focolarino, de eerste man die Chiara volgde in de nieuwe weg van het focolare, tot dan toe alleen voor vrouwen..

Carlotta: Zijn leven is buitengewoon geweest, altijd met een koffer in de hand, vanaf 1958 toen hij vertrok naar Brazilië met in het hart met de wens om het ideaal van eenheid te brengen. Hij bleef dat doen tot het einde toe. Het is voldoende te zeggen dat hij drie jaar geleden, op 89 jarige leeftijd, nog een bezoek heeft gebracht aan de Focolare gemeenschap in Cuba.

Luigi We hebben drie fragmenten uitgekozen uit een interview in 2011, waar Marco vertelt over het begin van zijn avontuur.

Op 19 jarige leeftijd, had Marco in Trente horen spreken over een groep meisjes die een beetje in de wolken leefden, en hij had zich altijd op een afstandje gehouden. Op een dag, nodigde een franciscaan - pater Casimiro - hem zonder verdere uitleg uit voor een bijeenkomst. We Luisteren wat Marco verteld over die bijeenkomst.

Marco Tecilla: de deur gaat open en een groep meisjes komt binnen. En ik zie het: "Dat zijn zij." Maar omdat ik midden tussen andere jongens in zat kon er niet tussen uitknijpen.

En zij gaan allemaal opgetogen, met een glimlach zitten op de stoelen, en op de plek van de pater gaat een jonge vrouw staan. Ik kijk naar haar: het is een mooi meisje, met heel zwart haar - herinner ik me.

En ze begint ze te spreken, meer kijkend naar de meisjes dan naar ons. Toen begreep ik het, dat was Chiara, toen nog Silvia. Ik bleef luisteren en na een tijdje merkte ik dat ik zo zat, met mijn hand onder mijn kin, en ik dronk, ik dronk van deze stormvloed van dingen. Ze had zo'n kracht, zo'n... echt een vuur

in zich... Ik voelde dat ze me iets groots doorgaf. Ze sprak van God, Gods Liefde. Ik herinner me de woorden niet meer, maar het gevoel van het goddelijke.

Voor mij was het een geschenk, en de schellen vielen me van de ogen, om het zo maar te zeggen, die me hadden laten denken aan die jonge mensen die ik niet kende, als bekrompen kwezels, levend in de wolken, en ga zo maar door. En toen begreep ik dat het echt heel serieus was.

Carlotta: Marco was een elektricien en zeer bekwaam in reparaties. Daarom had hij aangeboden om de elektrische storingen van het kleine huis op de Piazza Cappuccini - waar dat groepje meisjes tijdens de oorlog woonden - op te lossen.

Marco Tecilla: *Ik kwam altijd rond het avondeten, want overdag werkte ik. (...) En – van bovenop de ladder, of de stoel, waar ik was - hoorde ik de gesprekken van deze meisjes die aan tafel zaten, het waren er vier of vijf (...), de manier van spreken van Chiara maakte indruk op me. Ongeacht of ik er was of niet, ging het gesprek gewoon door. Het ging altijd over het Evangelie: En ik herinner me een avond (...) dat Chiara me uitnodigde om te gaan zitten, of ik even wilde uitrusten (...) En ze zegt: "Wij willen een evangelische revolutie op gang brengen (...) Wij christenen, spelen een beetje toneel!" (...) de zondag breekt aan, we doen de schmink van de christen op, (...) als ware het een taak van een moment - een half uurtje - voor de mis, en daarna ben ik weer vrij, een normale burger." en ze sloot af met: "Toen Jezus in Palestina was, was Hij Jezus ieder uur van de dag, of Hij nu met de boot voer, of sliep op de boot, of dat Hij een wonder verrichtte, of Hij de berg op ging om te bidden, of dat Hij tot de menigte sprak het was altijd Jezus (...) en kijk, als Jezus vandaag zou komen, in deze eeuw, zou Hij misschien een arbeider zijn zoals jij, een elektricien in een overal, arbeider, maar altijd Jezus: Jezus in de werkplaats, Jezus in de kerk, Jezus op straat, Jezus die zich vermaakt, Jezus in het gezin!" Wat ze zei plaatste me voor een Jezus die ik niet kende. (...) Ik voelde sterk deze oproep: (...) Als ik een christen wil zijn, moet ik Jezus zijn elk uur van de dag! En ik herinner me dat ik buiten kwam, het was al donker, en langs de straat naar huis was er lage muur, en ik leunde erop om de sterrenhemel te bekijken. Tot dan toe was God voor mij verder weg geweest dan de hemelkoepel, en dus heel ver weg! Jezus ... ja, Jezus was er wel geweest, maar 2000 jaar geleden, nu was Hij er niet meer! Op dat moment voelde ik een aanwezigheid, ik voelde dat die God die ik verder dan de hemelkoepel zag, in mij was! Chiara had Hem in mij gebracht!*

Luigi: Marco voelde dat God iets van hem wilde, maar hij begreep niet wat het was. Hij had altijd gedacht om te trouwen en een gezin te vormen. Hij was in de war. Hij verteld het in een paar woorden aan pater Casimiro die gelijk een brief aan Chiara schrijft. Chiara schreef toen direct aan Marco.

Marco Tecilla: *Ik neem die brief aan, ik vlieg naar huis, aangekomen ga ik naar mijn kamer en ik lees hem. (...) Die brief lezen en klaarhelder begrijpen – duidelijker kon het niet - dat ik Jezus moet volgen op de weg van Chiara is één en hetzelfde. En vanaf dat moment – er zijn ondertussen meer dan zestig jaar voorbij gegaan – heb ik nooit een moment getwijfeld! Dit licht dat zo sterk is, zo doordringend, dat heeft me helemaal omgeven!*

Carlotta: Dus vandaag bedanken wij Marco voor zijn ja aan God, waaraan hij altijd trouw is gebleven.

11. CHIARA LUBICH: DE LIEFDE IN BEWEGING BRENGEN

Carlotta: Trouwens, alle verhalen van vandaag getuigen dat “ja” zeggen aan God ongekende, onvoorstelbare wegen opent. En juist daarover spreekt Chiara ons in een boodschap uit 1999 gericht tot de jongeren, maar we voelen dat die heel actueel is en gericht aan iedereen die een opbouwer van eenheid wil zijn.

Chiara Lubich: (...)“Hoe is dit avontuur van de eenheid begonnen?”

Beste allemaal, dat begon toen niet ik, maar iemand anders dat wilde.

Misschien weten jullie wel, dat mensen hier op aarde af en toe gaven ontvangen, die we charisma's noemen.

Die komen van Hem die de geschiedenis in stand houdt en naar een welomschreven doel leidt, het goede. Iemand die ook al wat wij, mannen en vrouwen, aan ellende in deze wereld kunnen veroorzaken, uiteindelijk tot het goede weet te leiden.

Die iemand is God. God die Liefde is en in wie velen van ons heel sterk geloven.

Op een dag, jaren geleden, hebben wij ook zo'n charisma ontvangen.

We begrepen daardoor, dat God met ons jongeren uit die tijd een prachtig plan had. Dat we een taak, ja, bijna een zending hadden: in het leven dat we gekregen hadden te werken, opdat allen één zouden zijn, door in ons hart en dat van alle anderen de liefde in beweging te brengen.

Waren dat fantasieën? Was dat een utopie?

Nee, zeker niet, als Jezus op een dag juist daarom tot zijn Vader in de hemel bad: “Mogen allen één zijn.”

Zou een God-Vader niet luisteren naar de stem van een God-Zoon, met wie Hij één God is?

We gingen vol vertrouwen op weg naar dit doel en nu zijn we met miljoenen mensen uit bijna alle landen van de wereld: kinderen, jongeren en volwassenen. We zijn niet in staat te tellen met hoeveel we zijn. Dat is onbegonnen werk.

Natuurlijk zijn er mensen bij die niet hetzelfde geloof hebben, maar een ander of helemaal geen. Toch hebben die allemaal de zogenaamde welwillendheid, die in geen enkel menselijk hart kan ontbreken. Daarom gaan we ook samen met hen op weg naar hetzelfde doel van één enkele universele familie, naar de opbouw van een verenigde wereld.

En als God met ons is, wie zal dan tegen ons zijn? (...)

Het is nu jullie beurt om de vlag van ons Ideaal te voeren. Daarop staat aan de ene kant: eenheid, wederzijdse liefde met de bereidheid voor elkaar te sterven. Aan de andere kant staat het middel: inspanning, moeite en bereidheid te lijden, om te zorgen dat de wereld één familie wordt.

Jullie zijn jong. Aan moed zal het jullie echt niet ontbreken. Als wij het wel konden, waarom jullie dan niet?¹

12. AFSLUITING

Maria Laura: Chiara nodigt ons uit, ze zet ons ertoe aan om dragers van liefde te zijn en die vlam weer aan te steken als die door de moeilijkheden uit gegaan zou zijn.

Luigi: En wij willen haar uitnodiging aannemen. De liefde in ons dagelijks leven op gang brengen, net als de protagonisten van de verhalen die we vandaag hebben gezien, net als Chiara.

Carlotta: En met haar aanmoediging sluiten we af... En wij bedanken jullie dat jullie erbij waren, wie van dichtbij, wie van veraf... Wij groeten iedereen.

Patrik: Tot ziens bij het volgende focolarejournaal, op 16 september, om 12:00 uur Italiaanse tijd.

Allemaal: Ciao allemaal!

¹ Rocca di Papa, 26 april 1999 – Boodschap van Chiara opgenomen voor de 'Jongeren voor een Verenigde Wereld en voor de jongeren van de 1ste mei in Loppiano.